

И занизватъ се, като броеница, пѣстри дни за живота на Караджата. Цѣла година въ Тулча, той върши чудновати работи: сутринь и вечерь пѣе бунтовни пѣсни и сестритѣ му недоумѣватъ проявитѣ на своя братъ, който се препоръчалъ за тежъкъ търговецъ и цариградски бегликчия, а поемалъ пѣсенъта на Добри Чинтулова¹⁾:

Кжде си ти любовъ народна?
Кжде блѣстишъ ти искра любородна?
Я съ силенъ пламъкъ ти пламни,
та съ буенъ огънь разпали
на младежитѣ сърдцата
да тръгнатъ по гората! . . .

И запитватъ го зачуденитѣ му сестри, съ сестринска любовъ:

— Стефане, где научи тия пѣсни, които не приличатъ на нашенскитѣ?

— Въ Цариградъ, — отговарялъ той, а сетне питалъ малката си 18 годишна сестра:

— Пено, ще дойдешъ ли и ти съ мене да научишъ тия пѣсни?

Презъ зимата, Стефанъ Караджа задомява сестра си Пена. Дигнала се голѣма сватба и понеже, той заемалъ мѣстото на баща си, проявилъ и братски и бащински грижи. На сватбата били поканени всички съседи и бъл-

¹⁾ Ил. С. Бобчевъ. По кървавитѣ дири. София 1928. Стр. 27.